

[Valdemar Thomsen.]

Aftalens Tid, for det andet til de for Gælden fastsatte Afdrags- og Opsigelsesvilkaar, for det tredje til Pantebrevets Stilling i Prioritetsordenen og for det fjerde til andre Forhold, der har Indflydelse paa Rentens Størrelse. Kort sagt, der er næsten ikke den Ting mellem Himmel og Jord, der ikke kan faa Betydning for det Skøn, der skal lægges til Grund for en Afgørelse.

Og hvem skal saa skønne, om Renten nu overstiger, som det hedder: det rimelige? I selve Forslaget søger man, som allerede bemærket af det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, forgæves efter denne Finans-ekspert; heldigvis finder vi ham i Bemærkningerne til Forslaget, hvor man kan læse følgende: „Det paahviler ikke Tinglysningsmyndighederne ved Dokumentets Indlevering til Tinglysning at paase, om Renten overstiger, hvad der er rimeligt, men dette Spørgsmaal maa af Skyldneren indbringes for Domstolene.“ Derefter bliver det altsaa Dommerens Sag under Hensyn til Rentniveau, Afdrags- og Opsigelsesvilkaar, Pantebrevets Stilling og andre Forhold at afgøre, om den aftalte Rente kan betragtes som rimelig. Naar man nu ved, hvor omstændelig og hvor kostbar en Retssag i Almindelighed er, kan man sige sig selv, at en Lov efter disse Regler praktisk taget ingen Betydning vil faa, under alle Omstændigheder ikke, hvor det drejer sig om forholdsvis ringe Beløb, idet Omkostningerne ved en eventuel Retssag ikke vil staa i noget rimeligt Forhold til den Rentelettelse, der kan blive Tale om. For øvrigt vil det se noget paafaldende, og jeg tilføjer, mistænkeligt ud, ja, næsten ligne en Spekulation, om en Debitor, efter at han frivilligt er gaaet ind paa at betale en vis Rente, vil løbe til Domstolene for at faa denne Rente erklæret ugyldig.

Alt i alt vil man af disse faa Bemærkninger forstaa, at min Gruppe ikke tillægger Lovforslaget nogen reel Betydning. Det er efter vor Opfattelse ringere end de Lovbestemmelser, vi har i Forvejen paa dette Omraade. Jeg tror derfor, at den højtærede Indenrigsminister vilde have tjent Samfundets Interesser langt bedre ved at søge gennemført en almindelig Rentesaenkning end ved at eksperimentere med noget saa forholdsvis underordnet som det foreliggende. Men desværre ser det ikke ud til, at der i ansvarlige Kredse ofres en Tanke paa Rentesaenkning. Det var for øvrigt en Tanke, som Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. A. C. Morten-

sen, i sit Indlæg kort berørte, idet han sagde, at Tiden til Rentesaenkning med den Kapitalrigelighed, der er til Stede, maa være inde. Det ærede Medlem begrundede den Opfattelse med, at som Stillingen er i Øjeblikket, er der Hundreder af Millioner, som overhovedet ikke forrentes, og han sagde — og det var ogsaa rigtigt —, at Laantagerne maa i Virkeligheden forrente baade de Penge, de laaner, og de Penge, som ligger nytteløst hen.

Men, som sagt, det er ikke det, som man i Øjeblikket beskæftiger sig med; nej, nu skal Kræfterne aabenbart og for Alvor sættes ind paa at gennemføre en Kronestigning. Tendensen peger altsaa fortsat i Retning af en kapitalvenlig og en landbrugsfjendtlig Politik, en Politik, som jeg imidlertid til det sidste vil haabe at den højtærede Indenrigsminister ikke vil lægge Navn til.

Under de forhaandenværende Omstændigheder og efter at Nationalbankens Direktion aabent har udtalt sig for en Kronestigning, maa efter min Mening Offentligheden have Krav paa at faa at vide, hvordan Medlemmer af dette folkevalgte Ting ser paa Rentespørgsmaalet som Helhed, og deri haaber jeg da, at i hvert Fald det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen efter de Udtalelser, han har fremsat for et Øjeblik siden, vil være enig. Efter de under denne Forhandling fremsatte Udtalelser at dømme synes der jo ikke at kunne komme noget ud af Lovforslaget; efter de Bemærkninger, som er fremsat af Venstres og de Konservatives Ordførere, kan der ikke, forekommer det mig, være store Udsigter til, at dette Forslag i en overskuelig Fremtid kan blive ophøjet til Lov. Det er noget ejendommeligt, naar et saa fremtrædende Medlem som det ærede Medlem Hr. Krag udtaler sig, som han her har gjort; man forstaaer ærlig talt vanskeligt, at hans Partifælle, den højtærede Indenrigsminister, har følt sig foranlediget til at fremsætte Forslaget.

Men for nu at klare hele dette Problem skal jeg, idet jeg henviser til min Gruppes tidligere Bestræbelser for at gennemføre en tilbunds-gaaende Rentesaenkning, tillade mig at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget maa hævde, at den forhaandenværende Pengerigelighed er et solidt Grundlag for en dybt-gaaende Rentesaenkning,

henstiller Tinget til Regeringen, at den snarest gennemfører et positivt Lovfor-